

Čtení na pokračování,
Část čtyřicátá devátá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola IX/4 ... pokračování

...

f) Sestry jedí své jídlo společně.

g) Postavení igumeny bylo dáno první sestře, která přišla do komunity. Byla jí svěřena bez náboženské slavnosti, a tato sestra, slepá Chrysanti Strongylos, nyní známá jako Xenie, byla vybrána kvůli své prozíravosti a ctnosti. Řídí monastýr a naslouchá myšlenkám ostatních sester.

h) Mojí prací je vykonávat veškeré kněžské služby pro monastýr, vést klášter k jeho předem stanovenému účelu, soustředit se na jeho dokončení a zajišťovat prostředky pro jeho údržbu. A jelikož se již blížíme ke konci naší práce, které jsme se ujali s Vaším souhlasem, nabízíme nyní jeho služby Vaší Eminenci, pokud si to bude přát, jako ukázkou vzorového monastýru, který bude vzdávat čest a chválu Vaší Bohem dané vizi.

j) Pravidla, která vládnou v monastýru a týkají se fyzického aspektu života, říkají, že potrava by měla být skromná. Pravidla týkající se duchovního aspektu života praví, že bychom měli žít ve společenství.

Co se týče peněžních vkladů, které obdržela monastýrská pokladna, igumena byla poučena, aby mi dávala podrobný přehled o příjmech a výdajích, který jsem přiložil.

KAPITOLA X/4

Jak čas plynul, zvěsti o metropolitově záměru rozpustit monastýr utichaly. Nicméně Nektarios od něj stále ještě nedostal odpověď na „podrobnou reakci“. Panovaly zvěsti o tom, že stát klade metropolii do cesty nejrůznější překážky.

V tu dobu byla vyhlášena první světová válka a Evropa se ocitla uprostřed vraždění a destrukce. Strádání, hlad a strach se rozšířili do různých zemí jako lesní požár, a v balkánských zemích to rovněž vyvolalo nesčíslně nepokojů.

Říká se, že čas pomáhá lidem zapomínat, ale nesmíme přehlížet skutečnost, že je také klíčovým faktorem k tomu, abychom si na něco zvykli. V Nektariově případě ho to kupříkladu přimělo k tomu, aby si zvykl na břemeno,

které nesl. Jako nezbytnost se Nektarios konečně rozhodl vyřešit existenci monastýru tím, že bude uznána jako eticko-náboženská instituce podobně jako u katolíků.

Roku 1915, zatímco na Balkáně pokračovala válečná vřava, v Řecku bojující strany vymýšlely nejrůznější plány a intriky, zbožní lidé v Xantosu na Aegině setrvali v hlubokých myšlenkách, modlitbách a naději. Byla to jediná možnost, která je mohla provést situacemi jako byla ta následující.

Bylo slunečné páteční poledne a dělníci, kteří pracovali v monastýru končili svoji práci a museli se vrátit v sobotu pro výplatu. Dřeli na polích posázených olivovníky, skončili svoji práci v monastýru a opravovali zdejší starší budovy. Sestry byly rozrušené, protože měly problém, věděly, že pokladna je prázdná. Celých čtyřadvacet hodin prožily jako zlý sen. Věděly, že musí zajít za Nektariem a jaksi váhavě se blížily k jeho kanceláři. Když vstoupily, viděl, že sestry nemluví, mají pokorně skloněné hlavy a vypadají zoufale.

„Copak se děje?“ zeptal se Nektarios.

„Vaše Eminence, zítra je sobota a ...“

„Tak, zítra je sobota ... pokračujte.“

„No vlastně by nás zajímalo, jestli se dělníci vrátí ještě v pondělí?“

„Ach, už rozumím, co je za problém. Takže, kolik dlužíme?“

„Asi deset denních výplat pro každého dělníka,“ odpověděla igumena.

„Zítra vám budu schopen odpovědět,“ řekl Nektarios.

„Zítra. V kolik hodin zítra?“

„Kolem poledne.“

Než šel toho večera na lůžko, pomodlil se Nektarios k Přesvaté Bohorodici o pomoc v jejich současných finančních potížích. Následující den, když přijel pošťák na svém koni s plným pytlem obálek, obdržel monastýr dar jako už mnohokrát. Dary často přicházely z Egypta, ale několikrát přišly i z takové dálky, jako třeba z Kanady.

Čtvrt hodiny před obědem toho dne oznámil Nektarios klidně následující:

„Abych odpověděl na Vaši včerejší otázku, odpověď zní ano. Dělníci se mají vrátit v pondělí.“

„Jak to, Vaše Eminence? Copak máme peníze?“

„Naše dluhy byly splaceny díky Přesvaté Bohorodici.“

„A co potom příští týden?“

„Nebud'te nevděčné za to, co jsme dostali tento týden tím, že myslíte už na ten příští. Jsem si jistý, že Boží prozřetelnost nám příští týden opět něco pošle.“

A zcela určitě se tak stalo. Vždy něco přišlo takřka v poslední minutě.

Toho roku začal být Nektarios fyzicky opotřebovaný stářím, ale duchovně prožíval renesanci, tím jak se stále více blížil k dokonalosti. Jak říká Bible, musíš se znovu narodit z Ducha Svatého.

Jednoho typického odpoledne po večerní bohoslužbě, a po té záležitosti, kdy bylo zázračně postaráno o dluhy, uslyšel Nektarios od jedné ze zakládajících sester povzdech, když se třikrát křížovala.

„Proč vzdycháš, sestro?“ zeptal se Nektarios v tak dobré náladě jako vždy.

„O všechno je nyní postaráno, Vaše Eminence,“ začala sestra nesměle říkat. „Ale co s námi bude, až odejdete z tohoto světa, až dostanete své nebeské pozvání?“

„Nedělej si starosti, až přijde mé pozvání a já odejdu ze světa, tento monastýr se stane jako zářící maják, maják osvěcující moře lidí. Ostrov bude vzkvétat také a obyvatelé budou mít plno zlata.“

Jednoho časného jitra stoupal Nektarios do starodávného města, aby navštívil starou venkovskou kapli svého oblíbeného světce, Dionysia. Šel pěšinou, která byla na boku hory, a těšil se ze zpěvu ptáků. Než se dostal ke kapli na jitřní službu a Božskou liturgii, vyskočil před ním obrovský had. Zavlnil tělem, zvedl hlavu a vystrčil jazyk, nachystaný k útoku. Nektarios klidně zvedl svoji hůl, udělal znamení kříže a řekl: „Zůstaň v klidu a nehýbej se. Ježíš Kristus je vítěz.“ Plaz se posunul asi o palec a tak jak byl ztuhl, s hlavou stále zvednutou.

Nektarios se zúčastnil liturgie a neřekl ani slovo o tom, co se stalo, ani sestrám, které kolem něj potom pilně připravovaly kávu a čaj. Pouze poslal dva dělníky z nedalekého vinohradu a řekl jim: „Vyzbrojte se velkým kamenem a jděte k tomu a tomu místu dolů z kopce. Tam dole uvidíte strnulého hada. Zabijte ho bez zbytečného povyku.“

Mužové udělali, co jim bylo řečeno a když přišli k hadovi, zůstali stát s otevřenými ústy. Nikdy dříve v těchto místech takové zvíře neviděli. Jak může stát takovým způsobem a být ztuhlý? To, co viděli, bylo pro ně něco strašného a nepochopitelného. Nerozuměli tomu, co právě spatřili, a tudíž o tom nemohli přestat mluvit. Jejich zvědavost je trápila dnem i nocí. Nakonec přiměli Nektaria, aby jim vyprávěl ten příběh, a zůstali celí zaražení.

Příštího roku se politická situace v Řecku zhoršila. Docházelo k občanským nepokojům, které způsobily mnohá neštěstí, krveprolití a slzy. V tu dobu kolovaly zvěsti, že do monastýru konečně přijede metropolita spolu se dvěma členy synodu kvůli záležitosti, která byla stále na pořadu dne. Před tím, než se návštěva mohla uskutečnit, začala anglická a francouzská blokáda, a s ní přišel do Řecka hlad. Tehdy učinil metropolita Theokletos nevhodné rozhodnutí, podlehl nátlaku a nechal se vtáhnout do politiky. Exkomunikoval premiéra Venizelose, a tímto činem rozkolísal celý Posvátný synod, jehož byl představeným.

Poté, co začala revoluce premiéra Venizelose, vstoupilo Řecko do války. V tu dobu vítězí strana premiéra Venizelose rozhodla, aby vyšší církevní soud posoudil metropolitovo jednání. Ten rozhodl sesadit metropolitu a degradovat

členy synodu z jejich pozic. Před svým sesazením nařídil metropolita, aby klášter na Aegině téměř každý měsíc navštěvoval prověřující archimandrita. Při svých návštěvách dle svého uvážení získával svědectví různých lidí.

Zhruba do roka nastoupil na trůn metropolita Meletios Metaxakis jako metropolita athénský. Před tím byl metropolitou v Kitionu na Kypru a později se stal konstantinopolským patriarchou a později patriarchou alexandrijským. Prozatím tyto nečekané příhody zastavily obavy v monastýru.

Když spojenci rozhodli o námořní blokádě, nastalo období velkého hladu. V monastýru vydrželi toto období dalším šetřením a hospodárností. Nikdy je netrápila bolest, úzkost a smrt, které sužovaly města. Byli schopní vystačit si s málem z vlastní úrody, pokračujících darů přátel a s pomocí jejich dobrého přítele Costase Sakkopoulose, který byl dočasně přidělen ze své banky na ministerstvo pro rozdělování potravin. V jeho novém postavení se mohly náhražky mouky a zelenina vypravit na svou cestu. Na společném stole v monastýru bylo vždy teplé jídlo a tak vydrželo zdraví všech. Dalo by se říci, že Aegina byla útočištěm klidu uprostřed období dramatických zvrátů ve zbytku světa. S tichým očekáváním výsledku postavení monastýru se klášterní komunita modlila, četla svaté knihy a sloužila církevní bohoslužby. To očišťovalo jejich srdce od mnohého trápení, nesvárů a marnosti, které jinak zapouštějí kořeny.

... pokračování příště

... předchozí části k dispozici na adrese: <https://sophia-orthodox.eu/>